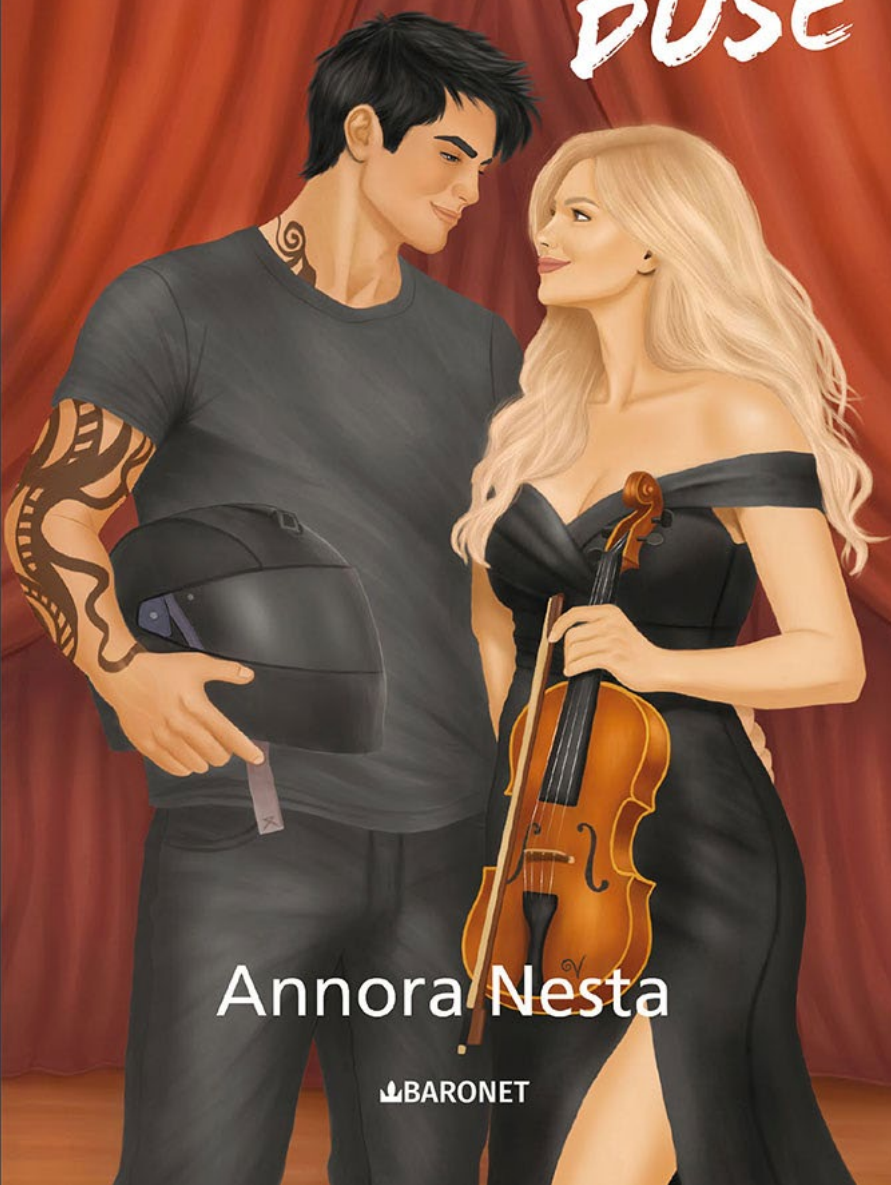

V TÓNECH DUŠE

Annora Nesta

BARONET

V tónech duše

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.baronet.cz

www.albatrosmedia.cz

Annora Nesta

V tónech duše – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

V TÓNECH
DUŠE

V TÓNECH DUŠE

Zlomeni 2

Annora Nesta

*Všem ztraceným duším, které hledají útěchu
v tónech hudby.*

PLAYLIST

Silence – Marshmello, Khalid

Take All My Llove – Reed Wonder, Aurora Olivas

Scream My Name – Thomas LaRosa

Blinding Lights – The Weeknd

Dynasty – MIIA

Doubt – Twenty One Pilots

WRONG – Chris Grey

Marry Me – Hans Zimmer

Let The World Burn – Chris Grey

Eyes Don't Lie – Isabel LaRosa

Constellations – Jade LeMac

PROLOG

AMARI

ŠKOLNÍ TĚLOCVIČNA SE ZAČALA PLNIT nadšenými rodiči přesně o půl páté.

Někteří zůstali stát u zdi poblíž vstupních dveří a já si říkala, jaký to má důvod. Vždyť vůbec nic neuvidí. Ostatní rodiče se rozběhli na vysouvací tribunu a ti nejrychlejší obsadili místa v první, druhé a třetí řadě, v rukách připravené foťáky a na tvářích široké úsměvy.

Další vlna rodinných příslušníků se nahrnula dovnitř deset minut před zahájením, a ta marně hledala místo k sezení.

V tělocvičně zůstala poslední dvě volná místa v přední řadě, která k sobě lákala všechny opozdilce, ale jen tak někdo si na ně sednout nemohl, protože byla označena cedulkou: *Lysette a Gabriel Rowanovi*.

Moji rodiče.

Na žádné školní akci ještě nebyli. Ne že by nechtěli přijít, ale měli spoustu neodkladné práce, kterou si nemohli dovolit zanedbat. Rozuměla jsem jim, ale po každé mě zamrzelo, když oznámili: „Promiň, Amari, ale nakonec to nestihneme.“

Ovšem teď bych si moc přála, aby dorazili. Slíbili mi, že přijdou, když to pro mě byl tak výjimečný večer. A slib nikdy neporušili.

„Neříkala jsi, že dnes tady určitě budou? Na tvém místě bych se cítila trapně.“

Na posměšný hlas Madelyne Adamsové, mojí ze všech úplně nejhorší spolužačky, jsem byla zvyklá. Pošklebovala se mi, tahala mě za vlasy a ubližovala mým plyšákům, kdykoli měla možnost. Kvůli ní jsem je radši přestala do školy nosit.

O tom, že tady maminka s tatínkem dnes budou, jsem říkala jen kamarádce Rose a paní učitelce, která pro ně zajistila místa v první řadě.

Madelyne nás asi slyšela a teď mě zkoušela rozhodit. Nedovolila jsem jí to. Zavřela jsem oči a předstírala, že neexistuje.

Bolestivé štípnutí na paži mě ale přinutilo oči znovu otevřít. „Nech mě být!“

„*Nech mě být,*“ napodobila mě pisklavým hlasem. Nebyl den od první třídy, kdy by na mě nebyla zlá. „Jsi poslední, kdo tu nemá rodiče.“

„Oni přijdou,“ zašeptala jsem a podívala se na ni.

Světlé vlasy měla spletené do dvou copánků. Napadlo mě, jestli je má zapletené od maminky. Vlastně všechny spolužačky měly moc hezké účesy, většina byla doplněna o červenou mašli. S obyčejným culíkem jsem si připadala trochu hloupě. Maminka ráno nestíhala a na nic lepšího nezbyl čas. *Možná by pak na besídku doopravdy nepřišla, kdyby se do práce dostala se zpožděním jen proto, že jsem chtěla hezčí účes,* pomyslela jsem si a najednou mi culík nepřišel tak špatný.

„Třeba nechtějí vidět, jak se ztrapníš před celou školou.“

Madelynina škodolibá slova přišla nečekaně, vehnala mi slzy do očí. *Proč na mě pořád byla tak ošklivá?* „Já se neztrapním.“

„Uvidíme.“ Znovu mě štípla, když kolem nás prošel ředitel a zamířil přímo doprostřed tělocvičny. Od-
sunula jsem se od Madelyne, co nejdál to bylo možné, a zaposlouchala se do úvodního proslovu pana ředitele. „Krásný podvečer, milí rodiče, babičky a dědečkové, jsem moc rád, že jsme se tady letos sešli opět v hojném počtu, abychom společně oslavili předvánoční čas...“

Vánoční besídka začala.

A poslední dvě místa zůstala prázdná.

Sklopila jsem pohled ke svým prstům, v nichž jsem svírala látku červených šatů, které mi maminka včera večer pomohla vybrat. „Tyhle jsou nejhezčí, vyzkoušej je,“ řekla a na krásné tváři se objevil přísný výraz. „Budeš nejlepší, Amari. Slib mi, že mě nezklameš.“

„Slibuju.“

Budu nejlepší.

Nezklamu.

V naší rodině byly sliby svaté. Alespoň mě to tak učili, jenže jsem začala pochybovat. Maminka mi dala slib a nedodržela ho. Nebyli tady. Ani jeden z nich nepřišel.

Pan ředitel začal postupně ohlašovat jednotlivá vystoupení, s kterými se moji spolužáci předvedou, ale já nic z toho nevnímala. Byla jsem zklamaná, smutná a chtělo se mi plakat.

Proč mi to slibovali? Kamarádka Rose i paní učitelka si o mně musely myslet, že jsem lhářka. Madelyne měla pravdu, cítila jsem se trapně.

„... Madelyne Adamsová,“ zahlásil ředitel, čímž mě vrátil zpět do přítomnosti.

Holka, která mě nesnášela a kterou jsem nesnášela nazpátek, se sebevědomým postojem nakráčela až do prostřed tělocvičny, kde se postavila čelem k divákům a sklonila hlavu. Už jen za to získala obrovský potlesk. *Co se bude dít, až začne tancovat?* Viděla jsem ji na zkouškách, byla vážně dobrá. A opravdu hodně sebevědomá. Záviděla jsem jí to.

Hudba začala hrát, rodiče tleskat a Madelyne tančila. Ve světle reflektorů se pohybovala přirozeně, s ladností, o které jsem si mohla nechat jen zdát. Zatímco předváděla nacvičenou choreografii, přemýšlela jsem nad tím, jestli někdy budu taky taková.

Po skončení se Madelyne dočkala nejhlasitějšího potlesku, jaký dnes večer zazněl. Hluboce se uklonila a vrátila se do řady mezi ostatní žáky.

O vteřinu později ve mně zatrnulo. Další na řadě jsem byla já.

Pár kluků ze starších ročníků se nabídl, že pomůžou s přípravou jednotlivých vystoupení, pokud by byly zapotřebí kulisy nebo hudební nástroje, a tak pro mě začali všechno chystat. Nikomu bych to neřekla, ale přála jsem si, aby se něco stalo. Něco, kvůli čemu by mě museli přeskočit, protože se škola řídila přísným časovým harmonogramem.

Všechno šlo ale hladce a mně začalo být zle. Nechtěla jsem tam. Ne, když mě rodiče neuvidí. Ne, když se na mě budou dívat všichni ostatní. *Co když se budou smát? Co když je nebudu zajímat? Co když...*

„Amari.“ Paní Whiteová, třídní učitelka, měla na vrásčité tváři starostlivý výraz. „Jsi v pořádku?“

Moje oči automaticky našly klavír, který stál uprostřed tělocvičny a který jsem za jiných okolností měla moc ráda. Ted' ale ne. Ted' mě děsil. Byl všem

na očích, osvětlený stropními světly, která ho označila ve světelném kruhu.

Necítila jsem se v pořádku, ale neměla jsem odvahu to přiznat. A tak jsem odpověděla: „Ano.“

Přikývla a na záda mi přitiskla hřejivou dlaň. „Hodně štěstí.“

Ředitel opět přistoupil, aby ohlásil další vystoupení. *Moje* vystoupení. „A nyní prosím přivítejte žákyni čtvrté třídy, Amari Élise Rowanovou, která zahraje *Ódu na radost* od Ludwiga van Beethovena.“

Místnost se naplnila hlasitým povzbuzujícím potleskem. Ten zvuk by mi měl dodat sebevědomí, nabít mě energií, přesto mě nohy sotva zvládly unést, když jsem vkročila do světla.

Neměla jsem představu, kolik lidí mě sledovalo. Ani jsem to neměla v plánu zjišťovat. Moje pozornost patřila jen tomu černému, lesklému a děsivému klavíru.

Byla jsem si jistá, že jsem nasadila nejrychlejší možné tempo, přesto trvalo nekonečně dlouho, než jsem se hudebního nástroje dotkla, abych ho pozdravila.

Posadila jsem se, vzala do třesoucích se rukou připravené noty a rozložila je na notový stojan. Uchopila jsem je tak nešikovně, až mi skoro vyklouzly. *Panebože. Viděl to někdo? Poznali, že jsem nervózní? Budou se mi smát?*

Vlastní myšlenky mi ubližovaly, ale já naštěstí znala způsob, který je umlčel. Položila jsem roztřesené prsty na chladný povrch kláves a začala hrát. V tu chvíli utichly, vypařily se jako kouř. Zůstala jsem jen já, klavír a *Óda na radost*.

První tóny zněly tiše a jemně, jako bychom se navzájem seznamovali. Byla jsem opatrná, soustředila

jsem se na noty, ačkoli jsem skladbu znala nazpaměť. Nevěřila jsem si dostatečně na to, abych je nemusela mít po ruce pro případ, kdybych zapomněla.

Ale já nezapomenu.

Nikdy jsem nezapomněla.

Tóny mě hladily po duši, uklidňovaly mě a zbavovaly nervozity. Hudba byla lék na všechno. Byla mojí nejlepší kamarádkou.

Soustřed' se. Nesmíš to pokazit.

Vtíravé myšlenky začaly škrábat na hradbu, kterou jsem pomocí skladby vystavěla. Nesměly se dostat přes.

Hrála jsem, jak jsem se to učila. Nechala jsem se unášet na vlnách oblíbené hudby, co nejdál od–

Jestli to pokazím, všichni se mi budou smát.

A maminka se bude zlobit.

Nejzákeřnější ze všech zákeřných myšlenek se podařilo proniknout skrz. Snažila jsem se ji zahnat zpět, ale bylo pozdě.

Hudba ustoupila do pozadí a já najednou vnímala všechno kromě ní.

Hlasy. *Proč by si povídali, když u ostatních dětí vydrželi být potichu? Šepot. O čem si šeptali? Smích. Pošklebovali se mi?*

Proč maminka s tatínkem nepřišli?

Měli mě vůbec rádi?

Klávesy a noty se mi před očima rozmazaly. Zpomalila jsem, protože jsem se začala ztrácet. *Jaká klávesa byla na řadě? E? G? Nebo snad F?*

Se staženým hrdlem jsem zvolila F a tělocvičnou se ozval tón, který trhal uši. *Ale ne, co jsem to provedla?*

Přestala jsem hrát a upadla do naprostého ticha.

Zvedla jsem hlavu a zadívala se do davu. Přes slzy jsem viděla rozmazané fleky, přesto jsem poznala, že

mě pozorují. Dva páry očí, na kterých záleželo úplně nejvíc.

Promnula jsem si oči a našla vyznačená místa v první řadě, která už nebyla prázdná. *Moji rodiče, oni dorazili.*

Radost mě ovládla natolik, že jsem se široce usmála, přestože mě učili, abych si při vystoupení udržela vážný výraz. *Nemůžu uvěřit, že vážně přišli!*

Když jsem se ale do tváří mých nejoblíbenějších lidí zahleděla pozorněji, radost ze mě rychle vyprchala. Tatínkův omluvný výraz mě zamrzl, ale maminčin zklamáný pohled mě zlomil. Vryl se mi pod kůži, kde zůstane už navždy.

Viděla mě, jak jsem pokazila *Ódu na radost*.

Slib mi, že mě nezklameš, vybavila jsem si její příslný hlas, kterému se nikdy neodporovalo.

Slibuju.

Přišla se na mě podívat, svůj slib nakonec dodržela. Neodpustila bych si, kdybych neudělala to samé.

Zavřela jsem noty, dotkla se kláves a začala hrát znovu.

A tentokrát nezazněl jediný chybný tón.

1. KAPITOLA

O osm let později

AMARI

NEMĚLA JSEM RÁDA HLUK, který byl před začátkem každého koncertu v zákulisí neúnosný. Ocenila bych ticho a klid, což se zdálo být nespílitelné vzhledem k prostředí, v jakém jsem se nacházela. Ale já uměla najít cestu, jak dosáhnout svého.

Naučila jsem se, že ve vzdálených prostorech, na místech, kam většinou pronikne jen trocha světla, nikdo nebývá. Všichni se zdržovali v tom největším ruchu.

A tak jsem za scénou každého divadla, kde jsme vystupovali, hledala takové místo. Dnes večer se nacházelo u cihlové zdi za vysokým věšákem se starými kostýmy, na které podle vrstvy prachu už dlouhé roky nikdo nesáhl. Moc světla sem nedosáhlo, ale i ten malý proužek bohatě stačil ke kontrole Velory.

Od kolegů z orchestru jsem si vysloužila přezdívku *krtek*, protože jsem se schovávala ve tmě. Nevadilo mi to. Byla to malá daň za chvíli klidu.

Nevěděli, že jsem se schovávala před nimi. V centru dění všichni mluvili, jeden přes druhého křičeli

a ladili své nástroje. Tady v ústraní jsem měla vše, co jsem potřebovala – ticho a svého drahého přítele.

Odložila jsem futrál na dřevěnou stoličku a otevřela ho. Velora se pod dopadem světla zaleskl, jako by mě zdravil. Opatrně jsem vzala housle do rukou a začala s finální prohlídkou.

Lak v barvě tmavého jantaru na sobě neměl jediné škrábnutí. Očima jsem přejela po strunách, jestli nebyly roztřepené nebo popraskané. Když jsem se ujistila, že jsou v pořádku, stočila jsem pozornost ke smyčci. Byl napnutý tak akorát. *Perfektní*. Naposledy jsem nástroj kontrolovala před hodinou, takže by k výrazným změnám ani dojít nemělo. Ale pro vlastní klid jsem se potřebovala ujistit.

„Dnes naposledy, Veloro.“ Teprve když jsem ta slova vyřkla nahlas, dopadla na mě jejich tíha. Orchester Solenne dnešním večerem končil letní turné po Spojených státech, což pro mě znamenalo jediné – návrat do skutečného života.

Ačkoli bych se za ni ráda považovala, nebyla jsem oficiální členkou orchestru. Byla jsem záskok za houslistku, která na poslední chvíli onemocněla. Akutně sháněli náhradu a moje máma, aniž by mě předem informovala, se postarala o to, aby přijali mě. Den před oficiálním zahájením letní sezony přišla za mnou a postavila mě před hotovou věc. „Budeš hrát *první* housle v orchestru Solenne. Jdi si zabalit věci, zítra s nimi odjedeš na turné.“ *Ano, tak prosté to v životě Lysette Rowanové bylo.*

Solenne jsem zbožňovala, samozřejmě jsem byla nadšená. A vděčná, pochopitelně. Bez mámy, která jako úspěšná hudební producentka za život nasbírala nesmyslné množství konexí, bych se k takové příležitosti nikdy nedostala.

Nedalo se popsat, jak neskutečné léto jsem zažila. Navštívili jsme devatenáct států a hráli ve dvaceti čtyřech městech. S každým odehraným koncertem narůstalo nejen moje sebevědomí, ale i respekt a obdiv mých kolegů. Nebyli na mě zlí, ale od prvního dne mi dávali najevo, že nejsem součástí týmu. Musela jsem dokázat, že na to mám. A když se tak stalo, led, který nás odděloval, se prolomil. Vzali mě mezi sebe, jako bych k nim skutečně patřila.

Neustále jsem si připomínala, že tahle cesta není věčná. I tak mě tížilo, že dnešním večerem dobrodružství s orchestrem končilo. Jen co dohraje poslední tón, budu se muset vrátit nohama na zem a čelit tváří v tvář realitě.

Jaro pro mě bylo zlomové v mnoha ohledech. Oslavila jsem osmnácté narozeniny, odmaturovala jsem a dostala se na vysokou školu. Na školu, o které máma snila, že na ni jednoho dne nastoupím. Na školu, na kterou se hlásí tisíce talentovaných lidí, ale přijmou jen sto dvacet. A já jsem jedna z nich.

Utnula jsem myšlenky, co mě zneklidňovaly, dřív, než se rozlezu jako mor. Realita mě směla dohnat až zítra. Dnes večer jsem si ještě dovolila snít.

V orchestru jsem hrála druhé housle, které podporovaly ostatní, doplňovaly zvuk a držely soubor pohromadě. Jak říkala moje známá Jasmine, byla to práce neviditelná, ale nezbytná. Kéž by si to myslela i moje máma, pro ni to byla opovrženímhodná pozice. Zrudla hněvem, když mě odvezla na místo setkání orchestru Solenne a dozvěděla se, jakou roli její dcera převezme. „Druhé housle? Přece jsme se domluvili na prvních.“

Dlouho jsem ji neviděla tak našťavanou.

Bylo to hloupé nedorozumění, které mě málem připravilo o životní příležitost. Máma by to celé zrušila,

kdybych ji neuprosila. Musela jsem slíbit, že se budu snažit a že budu *nejlepší z nejlepších*, protože sliby se neporušovaly.

Teprve pak byla více méně spokojená. „Tak dobře. Uvidíme se v září, Amari, nezklam mě.“ Políbila mě do vlasů, než se na vysokých podpatcích otočila a nechala mě splnit si malý sen.

Nesmíš. Mě. Zklamat.

Tři slova, která na mě od dětství vyvíjela obrovský nátlak, ale jak jsem rostla, stávala se pro mě přirozenější. *Nesměla jsem zklamat a taky že nezklamu.*

Bříšky prstů jsem se dotkla jednotlivých strun houslí, od nejvyššího tónu až po nejhlubší.

1, 2, 3, 4.

E, A, D, G.

Pod mými prsty struny nevydaly jediný tón. Celé jsem to zopakovala třikrát.

Zrovna jsem chtěla Veloru vrátit do futrálu, když se za mými zády ozval vysoký pištivý hlas. „Nemůžu uvěřit, že jsme tady!“

Vel mi skoro vypadl z rukou. V duchu jsem zaklela, opatrně ho uložila a otočila se k Jasmine. Světle hnědé vlasy měla stažené do vysokého culíku, na tváři tak široký úsměv, že se jí odrážel v oříškově hnědých očích. Její upřímné nadšení mě obměkčilo. Ale jen trochu. „Nemůžeš se za mnou plížit jako duch, když potřebuju klid. Jak jsi mě vůbec našla?“ Měla jsem za to, že jsem našla místo dostatečně daleko od zvědavých očí.

Zatočila se dokola, přičemž shlížela na látku černých dlouhých šatů, jak se zlehka vlní kolem jejího těla. „Vím to od Juliana.“

Nepatrné bodnutí v hrudi, které se dostavilo pokaždé, když zaznělo jeho jméno, bylo pro mě jako starý přítel. „A jak to ví Julian?“

Pokrčila rameny. „Není to fuk? Rozhlédni se kolem sebe. Nemáš radost?“ Rozhodila rukama, až téměř shodila zaprášené kostýmy na zem.

„Jasně, že mám.“ *Který hudebník by neměl?* Závěrečný koncert se konal v sále Davida Geffena v Lincolnově centru pro scénická umění v New Yorku, což bylo shodou náhod moje rodné město. Rodiče mě sem vzali v osmi letech na orchestr New York Philharmonic a já si od té doby přála zde jednou vystupovat.

„Tak proč jsi protivná?“ zeptala se Jasmine a nakrčila nos. „Ještě protivnější než normálně.“

„Nejsem protivná.“ *Jsem nervózní.*

„Obě víme, že lžeš.“ Popadla kovovou tyč věšáku na kolečkách a začala jej tlačit před sebou.

Zastavila jsem ji. „Co to děláš?“

„Pokud to neudělám, budeš se tady skrývat až do zahájení.“

„Ale mně to tak vyhovuje, Jasmine.“

Podívala se na mě a dala ruce v bok. „Nechám toho, když mi řekneš, kvůli čemu jsi dnes obzvlášť nabroušená.“

S Jasmine jsme se seznámily hned první den. Sedla si vedle mě v autobuse, a aniž bych se o to prosila, odvyprávěla mi svůj životní příběh. Nic z toho mě nezajímalo, jen to, že taktéž hrála druhé housle. Byla hodná, trochu ztřeštěná a hodně extrovertní. Byla mým naprostým opakem, přesto se na mě upnula. I když pořád mluvila, nevadila mi. Dokonce bych našla pár momentů, kdy mě napadlo, že ji mám možná i ráda, a to jsem si na přátelství moc nepotrpěla.

Jen kdyby mě občas nenutila dělat věci, které se mi nelíbily – snaha ze mě vypáčit důvod špatné nálady patřila mezi ně.

„Moje máma mě s vámi uvidí poprvé hrát.“

Jasmine se zatvářila soucitně. „Teď už to chápu. Tvoje máma je děsivá.“

O tom jsem se nehádala. Lysette Rowanová byla přísná producentka, která si ode dne, kdy jsem se narodila, vysnila, že půjdu v jejích stopách. Že budu dokonalá. Bezchybná. Vystavěla pro mě cestu, ze které jsem nesměla sejít. Nikdy jsem se o nic takového ani nepokusila, strach z následků mě držel zkrátka. Máma nikdy nedávala emoce příliš najevo, ale jakmile vycítila, že směřuju k rozhodnutí, které nespadá do jejího plánu, připomněla mi, kde je moje místo.

„Za deset minut začínáme, vážení,“ dolehl k nám hlas Anny, koncertní mistryně a první houslistky.

Už? Celá překvapená jsem vyšla zpoza věšáku zrovna ve chvíli, kdy kolem prošel Julian. Zastavil se a tmavě modré oči stočil mým směrem. Nebylo mi to příjemné. Díval se až příliš dlouho. Příliš intenzivně. Jako by se snažil v mojí tváři najít něco, co už tam dávno nebylo.

Odvrátila jsem se a vzala do rukou Veloru a smyčec. „Jdu se připravit. Hodně štěstí, Jasmine.“ *Pro futrál se vrátím později.*

„Tobě taky, Amari,“ odvětila zamyšleně. Ani jsem se na ni nemusela otočit, abych věděla, že je očima přilepená na Julianovi.

Byl to ten nejhezčí kluk, jakého jsem kdy poznala. Špinavě blond vlasy a tmavě modré oči, které vypadaly jako nebe před bouří. Byl slušný, přátelský, úspěšný, z dobré a vlivné rodiny. A taky byl mým bývalým přítelem.

Vrátila jsem se do srdce orchestru, kde si hudebníci mezi sebou povídali, přičemž kontrolovali nástroje, a prošla skrz něj až na pódium, kde jsem zaujala své místo ve čtvrté řadě odzadu. Ani za dva měsíce jsem

si nezvykla na nepříjemnou černou stoličku, ze které mě tak akorát bolel zadek.

Přejela jsem dlaní přes jemnou látku černých šatů, jež na sobě měla každá žena v orchestru. Vedení nastavilo přísný dress code. Pro ženy platily dlouhé šaty pod kolena s krátkými rukávy a pro muže jednoduchý černý smoking s bílou košilí a černým motýlkem.

Naklonila jsem se dopředu, abych upravila noty na notovém pultu. Potřebovala jsem je mít připravené a perfektně srovnané. První ze tří symfonií jsem znala skoro nazpaměť, ale podcenit přípravu byl příliš velký risk.

Za oponou šuměly hlasy návštěvníků a pozvaných hostů. Pokud se někdo nerozhodl změnit plány na poslední chvíli, mělo by být obsazených všech dva tisíce dvě stě míst. *To bylo opravdu hodně očí a uší.*

Položila jsem si Veloru do klína a znovu se dotkla jednotlivých strun, abych...

„Prošla jsi kolem mě a ani mi nepopřála hodně štěstí,“ ozval se hlas, který jsem si přála vymazat z paměti.

„Hodně štěstí, Juliane.“ Udělala jsem tak, jak si přál, a doufala, že si s tím vystačí a odejde.

Ale to by nebyl Julian. Jeho drahá vůně mě zasáhla ve chvíli, kdy se posadil na stoličku vedle mě. „Pořád se na mě zlobíš? Vždyť jsem se omluvil.“

Sledovala jsem rubínově červenou oponu a dotýkala se strun pořád a pořád dokola. „Tohle není tvoje místo, běž pryč.“

„Pro dobro nás obou doufám, že dostaneš rozum,“ řekl s povzdechem, než se zvedl a odešel.

Vydechla jsem vzduch, o kterém jsem ani nevěděla, že ho zadržuju. Palcem jsem zlehka pohládila housle, jako bych se je snažila utěšit po tak traumatizujícím zážitku. *Nebo to byla marná snaha ukonejšit sebe?*

S Julianem jsme se znali v podstatě od narození. Naše mámy jsou nejlepší přítelkyně, které od chvíle, co se dozvěděly pohlaví svých dětí, plánovaly svatbu. Takže nikoho nepřekvapilo, že jsme před třemi lety, když nám bylo patnáct, začali spolu chodit. Choval se ke mně moc mile, byly časy, kdy jsem ho viděla jako toho nejlepšího muže na světě. Ale pak jsem vyrazila na turné se symfonickým orchestrem, ve kterém začal hrát pár týdnů přede mnou.

Strávit dva měsíce v neustálém kontaktu s osobou, kterou milujete, vám dokáže otevřít oči. Julian zahodil masku laskavého kluka a odhalil tvář arogantního blbečka, který měl neustálou potřebu kontrolovat a řídit můj život. Amari nemůže, Amari nechce, Amari má plány se mnou... aniž by se mě alespoň jednou zeptal na názor, vždy rozhodl za nás.

Možná byl takový odjakživa, ale moje zaláskované já to nevidělo. Naštěstí moje rozumné já začalo jednat, jen co se ukázal v pravém světle. Před měsícem se s Julianem rozešlo.

Strávili jsme spolu pěkné chvíle, které si budu ráda připomínat, ale abych byla upřímná, netrápila jsem se tím tolik, abych si nechala zkazit léto.

Hudba a šance něco dokázat byly důležitější než moje srdce.

Jestli jsem se ale kvůli něčemu trápila, byla to moje máma. Ještě jsem nenašla odvalu říct jí o rozchodu, protože jsem věděla, že až k tomu dojde, na zemi nastane peklo. V jejím perfektním světě jsme já a Julian byli pohádkový pár, který se jednoho krásného dne vezme a bude mít spoustu nádherných a hudebně nadaných dětí.

A já se chystala tento svět polapit, zmuchlat a zahodit.

Zanedlouho se na pódiu sešel celý orchestr. Čas rychle ubíhal, zbývaly dvě minuty. V duchu jsem počítala.

Deset.

Devět.

Osm.

Zvedla jsem housle k levému rameni a sklonila k nim hlavu. Velora se usadil mezi klíční kostí a bradou tak lehce, jako by tam patřil. Levou rukou jsem ho objala zezdola, prsty se mi vznášely těsně nad strunami, připravené je stisknout. Do pravé ruky jsem uchopila smyčec a odpočítala zbylé vteřiny.

Tři.

Dva.

Jedna.

Opona se začala zvedat.

Přivítal nás hlasitý potlesk a oslňující světla. Pohlédla jsem do zaplněného hlediště a myslela na to, že tam někde sedí moje máma, která mě sleduje a která mi neodpustí žádnou chybu.

Jako poslední vstoupil na pódium dirigent. Uklonil se divákům, pak obrátil pozornost k nám. Pozvedl taktovku a jediným gestem zahájil poslední koncert letního turné orchestru Solenne.

2. KAPITOLA

TYSON

„PODÍVEJ SE NA SEBE.“ Táta si odplivl a kousek sliny skončil na mojí ošoupaný modrý botě. „Seš úplně k hovnu!“

Rozvzlykal jsem se a slzy mi zakryly výhled na jeho rozčilenou tvář. Ještěže tak. Kdybych viděl, s jakou nenávistí mě sledoval, bolelo by to mnohem víc.

„Přestaň bulet!“ zařval.

Popotáhl jsem a otřel si oči do rukávů špinavé mikiny. „A když přestanu, budeš mě mít rád?“

Nikdy mi neodpověděl, ale jeho smích mluvil za vše.

Nikdy mě nebude mít rád.

Byl jsem pro něj jen zklamání.

Zbytečná existence.

Omyl.

Chyba.

Zkurvená chyba.

„TYSTONE?“

Nacházel jsem se někde v temném a zvráceném zákoutí mysli, které mě tak rádo mučilo, ale bratrův hlas mě vrátil zpět. A právě včas.

Otevřel jsem oči a zjistil, že si mě ustaraně prohlíží. Zamrkal jsem a stočil tvář k oknu auta. Stáli jsme na veřejném parkovišti, což bylo zvláštní, protože poslední, co si pamatuju, bylo, že jsme vyjeli od domu.

„Jsi v pohodě?“ zeptal se Nicolas.

Ne. „Ano.“ Nad odpovědí jsem nepřemýšlel. *Ano* jsem poslední dobou používal pro všechny otázky. Cítíš se dobře, Tysone? *Ano.* Máš se dobře, Tysone? *Ano.* Kdyby tě něco trápilo, řekneš nám to, Tysone? *Ano, ano a zase ano.*

Nicolasovy šedé oči klesly na moje ruce položené na stehnech. Neuvědomil jsem si, že je zatínám v pěsti. „Jestli se na to necítíš, můžu tě odvézt domů,“ řekl s opatrností, která trýznivě kroutila každý orgán v mém těle.

Další rána přišla v momentě, kdy se na mě z místa spolujezdce otočila Evelyn, bratrova přítelkyně, a věnovala mi něžný úsměv. Zabodl se do mě jako nůž. „Ještě je čas, pokud bys vážně nechtěl jít. Nikdo ti to nebude vyčítat.“ *Myslela to dobře*, opakoval jsem si, *oba to mysleli dobře*. Škoda, že nevěděli, jak debilně jsem se přesně kvůli tomuhle zacházení cítil.

Zůstal jsem zticha a přinutil unavené oči podívat se na strohou moderní budovu s velkými okny napravo od nás. Upřímně? Bylo mi zle z představy, že bych tady měl strávit několik dalších hodin a poslouchat nudnou starou nezajímavou hudbu.

Ještě s pocitem, že jsem jako parazit, kterého starší bratr tahá na každém kroku s sebou.

Tohle měl být jejich večer, Nica a Evelyn. Lístky na koncert orchestru Solenne koupil pro ně, já jsem se k nim přisral jako pátý kolo u vozu, protože moje máma v tom viděla jedinečnou příležitost zapojit mě zpět do společenského života.

Nikdo se nezeptal, co chci já, samozřejmě že kurva ne, ale mámě bych nikdy nic nevyčítal. A tak jsem nastoupil na bratra s otázkou, co si o tom myslí. Doufal jsem v odpověď, kterou jsem nedostal. Nico by nikdy neřekl, že mě s sebou nechce. Báł se, co by to se mnou udělalo.

„Tysone?“ oslovil mě Nico, když jsem až příliš dlouho mlčel.

„Zvládnú to,“ odvětil jsem a chystal se vystoupit, ale bratrův stisk na rameni mě zastavil.

„Já vím, že jo, ale kdyby toho bylo moc, musíš mi říct.“

Jak by se tvářil, kdybych řekl, že celá tahle situace na mě byla příliš?

„Přestaň to řešit. Jsem v pohodě,“ odsekl jsem. V pohodě jsem rozhodně nebyl, ale řekl bych cokoli, jen aby se na mě přestal dívat jako na chudáka.

Přikývl a já vylezl z auta, jehož interiér se s každým mým nádechem zmenšoval. Nečekal jsem, až si mezi sebou sdělí názory na moje chování, a vydal se k budově koncertní síně.

Zaplul jsem do davu několika stovek lidí, kteří čekali v nekonečné frontě. Našel jsem si místo zhruba uprostřed, kam jsem se nenápadně vmáčkl, a bylo mi u prdele, že jsem byl za nevychovaného kreténa. Ani za nic mě nedostanou až na konec.

Nico s Evelyn šli za mnou. Něco si šeptali, přičemž se jeden na druhého usmívali. Když ji bratr políbil na tvář, odvrátil jsem se. Po tom všem, čím si prošli,

si zasloužili být šťastní. Přál jsem jim to s veškerou upřímností, ale nemusel jsem to vidět.

Na paži jsem ucítil lehký dotek a shlédl do krásných zelených očí. Evelyn mě vytáhla z fronty. „Jestli mě chceš odvléct na konec...“

„Nejdeme na konec.“ Pustila mě, aby mi před očima zamávala pozlacenými lístky. „Zapomněl jsi, že nám Nico pořídil VIP? Nemusíme čekat.“ *To byla nejlepší zpráva celého týdne.*

Prošli jsme vstupní kontrolou a zamířili do VIP sekce, kde nás odchytila servírka s plným tácem šampaňského. Než vůbec promluvila, Nico ji poslal pryč.

Záměrně jsem se posadil do měkkého křesla nedaleko únikového východu, kdyby mě náhodou přepadla nutkavá potřeba odtud zdrhnout, zatímco ti dva zjišťovali všechny výhody VIP zóny.

Zvedl jsem ruku ke kravatě, kterou mi máma vnučila a kvůli které jsem sotva zvládal dýchat. Myslel jsem, že bude stačit, když ji uvolním, ale nakonec jsem to debilní vořítko ze sebe stáhl úplně. Nacpal jsem ho do kapsy společenských kalhot a pohodlně se opřel.

Rozhlédl jsem se kolem. Nevypadalo to zle. Stěny pokrývala tmavě rudá tapeta, na které visely černobílé fotografie se zachycenými momenty z různých akcí, co se tu zjevně konaly. Podlahu zakrýval červený koberec a strop zdobily malby, kterým jsem nerozuměl.

Moc lidí se neukázalo, což mi vyhovovalo. Napočítal jsem přibližně patnáct hostů. Jestli zůstaneme při takovém počtu, možná to přežiju.

Měl jsem držet hubu, nadával jsem sám sobě, protože neuběhlo ani deset minut a v salónu se shromáždila snad stovka lidí. Moje chuťvy se mi ztratily z dohledu, ne že bych se tím nějak trápil. Mohli na mě klidně

zapomenout a jít si užít koncert beze mě, ale takové štěstí jsem neměl.

Jeden z hostů prošel těsně kolem mě, až se mi látkou kalhot otřel o koleno. Sevřel jsem opěrky křesla a nereagoval na omluvná slova. *Proč to tady postavili tak malý, kurva?* Kdybych se teď zvedl, vrazil bych minimálně do dvou z nich.

Klasická hudba mi přišla zbytečná, nudná a depresivní, ale dal bych cokoli za to, aby už koncert začal. Všichni ti sráči by se odklidili z mého osobního prostoru a já bych se svobodně nadechl.

Neměl jsem představu, kolik času uplynulo, než jsem v davu zahlédl Evelyniny modré vlasy. Vrátili se pro mě jako pro dítě v dětském koutku. Mlčky jsem je následoval do VIP lóže, do které jsme měli přístup jen my tři. Evelyn se usadila mezi nás, já seděl napravo a Nico nalevo. Nebylo nad čím přemýšlet, tohle byl náš zasedací pořádek odjakživa.

Nacházeli jsme se skoro nad pódiem. Kdybych se natáhl, možná bych dosáhl na červenou oponu, za kterou jsem si všiml pohybu. Orchestr se připravoval.

„Jsi šťastná, mio oro?“ zeptal se Nico. *Mio oro. Moje zlato.*

Evelyn mu div neskočila kolem krku. „Jsem. A jen díky tobě.“ Naklonila se k němu a já zkroutil tvář, jako bych snědl citron, protože jsem zřetelně slyšel, jak moc je s mým bratrem šťastná.

Spojil jsem dlaně na břicho a hned je zase stáhl, když se mi kůže nepříjemně napnula.

Začal jsem poklepávat nohou ve snaze zmírnit tlak rostoucí na hrudi. *Jak dlouho může trvat takový koncert? Dvě hodiny? Tři? Čtyři? Možná jsem měl mámě říct, ať se na to vykašle. Možná mi nebylo pomoci. Možná jsem měl prostě...*

Nebud' sráč, Tyson, zařval jsem tak hlasitě, jak bylo ve vlastní hlavě možné, ty tuhle zkoušku kurva zvládneš.

Ano, to bylo ono. Záchranné lano, kterého jsem se na poslední chvíli chytil.

Jediný člověk, kterému jsem dokázal upřímně říct, co si o celém zasraném koncertu myslím, byl můj psychiatr. Poradil mi, ať to nevnímám jako trest, ale jako zkoušku, která ukáže, jestli jsem připravený normálně fungovat.

A já to nesměl podělat. Nenáviděl bych se za to, kdybych znovu ublížil těm, kteří ve mě věřili.

Takže jsem se opřel, zavřel oči a pokusil se zklidnit.

„Ne že budeš spát.“ Evelyn mě dloubla do paže.

Pousmál jsem se a nechal oči napůl přivřené. „Nebudu.“ Dalších slov jsem se od ní nedočkal, zato můj bratr se mnou ještě neskončil.

Naše pohledy se do sebe zahákly, když mě lehce chytil za zátylek. „Všechno dobrý?“ ujišťoval se dnes asi po sto padesátý a palcem mi přejel po kůži.

„Jo, všechno dobrý.“

Prohlížel si mě, jako by se z mojí tváře snažil vyčíst, jestli jsem upřímný. Nebyl jsem, ale on by to nepoznal. Byl jsem přeborník ve skrývání skutečných pocitů. Záleželo mi na tom, aby všechno zlé zůstalo jen u mě. Některé myšlenky jsem skrýval i před doktorem, za což by mi nejeden člověk řekl, že jsem nerozumný idiot, ale ať si zkusí, jaký to je být v mojí kůži. Rodinu jsem trápil i bez toho. Nepotřebovali, abych jim na záda hodil další nálož.

Nico mi věnoval poslední pohled, než ze mě stáhl ruku a objal Evelyn kolem ramen. Opřela se o něj a políbila ho na čelist. Na bratrově tváři se rozlil jeden

z těch vzácných úsměvů, podle něhož jsem poznal, že je opravdu šťastný.

Usmíval se tak, jen když byl s ní. Co Evelyn začala škola, neměli moc času se vidět. Studovala ve Washingtonu, zatímco my s bráchou pracovali v rodinné firmě tady v New Yorku. Jednou jsem se ho zeptal, jak zvládá vztah na dálku. Odpověděl: „Je to těžký, ale o to víc si vážím každé chvíle s ní.“ Nedokázal bych se k tomu stavět jako on. Kdyby byla Evelyn moje, odstěhoval bych se za ní.

Ale ona moje nebyla a nikdy nebude.

„Po koncertu ještě zajdeme do zákulisí,“ zašeptala Evelyn.

Měl jsem co dělat, abych potlačil zoufalé zaúpění. „Proč?“

„Protože jako VIP máme tu možnost a byla by škoda ji nevyužít.“

Našel bych tisíc důvodů a možná ještě víc, proč se na to vysrat a jít po koncertě rovnou domů, ale rozhodl jsem se, že bude nejlepší nechat si je pro sebe. *Prostě to přežiji.*

Nico a Evelyn se schovali ve vlastním světě a já zůstal ve svém. V temném světě plném špatných myšlenek. Nebylo to místo, kam bych se rád vracel, ale neuměl jsem s tím bojovat. Naštěstí jsem sotva nahlédl dovnitř, než mě do reálného světa vrátil hlasitý potlesk. Světla začala zhasínat a opona se zvedat. Pod námi se objevil orchestr asi o šedesáti lidech.

Všichni seděli a čekali. Vypadali jako sochy. Nakonec se ukázal dirigent, mávl hůlkou a orchestr se dal do hraní. Protáhl jsem tvář. Jak jsem čekal, znělo to depresivně a smutně. Poslouchat to bylo utrpení. Mučení, které jsem si slíbil překonat, přestože pak možná upadnu do depresivního stavu.

Dirigent vedl celý orchestr, jehož členové se usmívali, jako by jim ta hudba přinesla potěšení. Vsadil bych se, že všichni do jednoho berou antidepresiva.

„To je krása,“ vydechla zasněně Evelyn a zavlnila se na sedadle do rytmu hudby.

„Jestli to myslíš vážně, tak se ti modrá barva musela zažrat do mozku,“ poznamenal jsem. „Měla bys s tím do nemocnice.“

Neschytil jsem jeden, ale rovnou dva nasrané pohledy. „Nech si toho.“ Evelyn si prohrábla navlněné vlasy. Nico si ji přitáhl blíž k sobě a při tom mě nezapomněl propálit šedýma výhrůžnými očima. *Ještě jednou jí něco řekni a uvidíš.* Kdybych nebyl jeho bratr, žádné varování bych nedostal.

Rozhodl jsem se, že nebudu takový hajzl a nechám ji, ať si užívá ten mix smutku a deprese. Opřel jsem si loket o opěrku a nahlédl dolů.

Přejel jsem očima po celém orchestru. Někdo seděl klidně, někdo poklepával nohou do rytmu. Všichni na sobě však měli černé hadry, jako by se snad chtěli sladit s, podle Evelyn, krásnou hudbou.

Už jsem nezvládl skrýt otrávený výraz, když jsem zavítal do zadních řad, kde seděli houslisté. Jeden vedle druhého jako... zbytek myšlenky se mi vykouřil z hlavy.

Všechno kolem se rozplynulo jako mlha a já bych přísahal, že na krátkou chvíli na celém světě nezůstal nikdo jiný.

Jen *ona*.

Dlouhé blondáté vlasy spletené do copu. Oči modré jako nebe, kterými sledovala noty. A ten úsměv. Nebyl křečovitý a divný, jak ho na tvářích měli přišitý ostatní. Její úsměv byl zářivý a upřímný. Nádherný. *Ona* byla nádherná.

Srdce zrychlilo svoji činnost, zatímco jsem bez mrknutí před sebou sledoval *anděla*. Cítil jsem... *něco*. Líbilo se mi to a chtěl jsem víc. Mnohem víc.

Zvedla oči do hlediště a mně po celém těle naskočila husí kůže. Nedokázal jsem popsat, co se mnou udělala, ale bylo to... hezké. Jako bych doteď ležel na zemi a díval se na černé mraky, co se najednou rozplynuly a odhalily čistě modré nebe.

Ona a její housle byly tichým a něžným doprovodem té depresivní srajdy, ke které se nehodila. Tóny její hudby jsem slyšel jasně a zřetelně. Volaly mě k sobě a já byl připravený podlehnout. Ignoroval jsem bolest na břiše, když jsem se naklonil dopředu, jako bych se k ní mohl dostat. Potřeboval jsem se jí dotknout. Potřeboval jsem zjistit, že je skutečná a že mě jen krutě netrestá vlastní mysl.

Sledoval jsem každý ladný pohyb. Každý úsměv, co jí rozjasnil tvář. Měla radost, upřímnou a čistou. Užívala si to jako nikdo jiný, ale zároveň zůstala soustředěná. Hudba závratně zrychlila, ale ji to nerozhodilo.

Hrála, jako by se pro to narodila.

Sledoval jsem ji, dokud koncert neskončil. Dokud sál nerozjasnila stropní světla a opona neskryla její tvář.

Zůstal jsem sedět a snažil se vstřebat, co se právě stalo. V hlavě jsem měl chaos, hlasy na mě křičely jeden přes druhého, ale já nedokázal rozeznat ani slovo.

Až na jedno. *Moje*.

A pak ten stejný hlas dodal. *Můj anděl*.

Anděl, který nevěděl, čeho se dopustil, protože upoutal pozornost ďábla.

3. KAPITOLA

AMARI

NEMĚLA JSEM V POVAZE SE VYCHVALOVAT. Protože na mě vlastní máma byla přísná, i já byla taková. Vždy jsem se snažila dostat ze sebe to nejlepší. Uspět. Zazářit. Být dokonalou dcerou.

Dnes večer jsem se rozhodla udělat výjimku. Dovolila jsem si snížit vlastní nároky a pochválila se. „Jsi dobrá, Amari.“

Slova chvály bych z úst nevypouštěla nadarmo, zasloužila jsem si je. Předvedla jsem nejlepší výkon za celou sezónu.

Jako druhé housle jsem splývala v pozadí. Pokud jste se na mě nesoustředili, nezaznamenali jste mě. Ale já se slyšela. Věděla jsem, jak jsem hrála. Pro jednu jsem na sebe mohla být pyšná, nikdo jiný by to za mě neudělal.

Spokojený úsměv mi z tváře nezmizel ani poté, co jsem se přemístila do zákulisí. Kolegové si vzájemně blahopřáli a já se k nim přidala. Za dnešní koncert si každý z nás zasloužil pořádnou gratulaci.

Bude stejný názor sdílet i moje máma? Prolétlo mi

hlavou. *Ne. Nebude. Upozorní mě na všechny nedostatky, jen co mě uvidí.*

„Gratuluju!“ Jasmine přede mě skočila a objala mě kolem krku.

Nemotorně jsem jí položila volnou ruku na záda, v druhé jsem držela housle. „Já tobě taky.“

Když mě pustila, v očích se jí leskly slzy. „Mrzí mě, že je konec. Slib mi, že zůstaneme v kontaktu.“ Jasmine byla o pár let starší, orchestr byl její živobytí. Na rozdíl ode mě se Solenne zůstane.

Kéž bych jí to mohla slíbit. „Můžeme si občas zavolat nebo napsat, ale uvidíme, jaká bude situace.“ Sotva jsem větu dokončila, úsměv na rtech mi ztuhl. *Zvolila jsem špatná slova? Nebo proč se na mě zamračila?*

„Uvidíme, jaká bude situace? Jestli se už nechceš přátelit, stačilo říct.“ Odstoupila ode mě. Poprvé za celé turné se ode mě chtěla vzdálit.

„Chci se přátelit,“ v tom jsem nelhala, „ale nebudu slibovat něco, o čem si nejsem jistá, že dokážu dodržet.“

„Kdyby ses chtěla přátelit, neměla bys problém to slíbit. Ale jestli to chceš takhle,“ odvrátila se. „Měj se hezky, Amari.“ Ponořila se do chumlu oslavujících muzikantů a já se ji nesnažila zastavit. Někomu, jako je Jasmine, bych těžce vysvětlovala svoji situaci. Možná to tak bylo koneckonců lepší, do orchestru jsem nešla za účelem hledat si kamarádky.

Potrásla jsem hlavou a vytratila se z oslavy. Stejně jsem se nemohla zdržet, rodiče na mě budou čekat.

Vyrazila jsem pro futrál, který ležel na stoličce za starými kostýmy. Hlas pana Warrena mě ale zadržel. „Hrála jsi skvěle, Amari.“ Dirigent orchestru mi věnoval upřímný úsměv. „Na Julliardu se ti bude

dařit.“ *Julliard*. Realita, které dovolím vtrhnout mi do života až zítra.

Podala jsem mu ruku, abychom si potřásli. „Mockrát za všechno děkuju, pane Warrene, budu moc ráda za jakoukoli příležitost se opět stát součástí orchestru.“ S mámou jsem to ještě neprobírala, ale pokud by se něco naskytlo, ráda bych příležitosti využila.

Zamračil se, až mu brýle sklouzly po nose, a stisk jeho ruky povolil. „Jak to myslíš?“

„Pokud by se uvolnilo místo houslistky, ráda bych se k vám zase přidala, jestli by to bylo možné.“ Opřela se do mě nejistota. „Nebo ne?“

Výraz v jeho tváři nevěstil nic dobrého. „Myslím, že došlo k omylu. Solenne by byl tvé nabídce otevřený, ale s Lysette jsme po telefonické domluvě rozhodli, že se zúčastníš jen tohoto turné. Vzhledem ke studiu a k dalším možnostem, které ti škola určitě nabídne, s tebou nemáme počítat. Myslel jsem, že to víš.“

Ne. To jsem nevěděla.

Nedala jsem na sobě znát, jak mě tím zaskočil. „Asi jsem to špatně pochopila, omlouvám se. Každopádně děkuju mockrát za všechno a přeju vám hodně štěstí.“

Znovu se vřele usmál. „A já za celý orchestr děkuju tobě, Amari.“

Odešla jsem bez dalšího ohlédnutí a přála si, aby na mě nikdo nepromluvil. Zrovna teď jsem nechtěla mluvit s nikým.

Nebyla jsem překvapená. Tohle znělo jako něco, co by moje máma udělala. V momentě, co mi nabídli druhé housle, orchestr v očích Lysette hluboce klesl. *Protože jak si něco takového mohli dovolit, že?* Bylo to pro ni potupné, a to tak moc, že mi vzala možnost se k orchestru v budoucnu vrátit. Jak snadno mi příležitost sehnala, ještě rychleji mi ji mohla vzít.

Zaběhla jsem do šatny, kde jsem po několika neúspěšných pokusech zjistila, že je stropní světlo rozbité. „Úžasný,“ zavrčela jsem. Jen díky osvětlení z chodby jsem dokázala najít svoji skříňku. Odložila jsem futrál na lavici a posadila se vedle něj. Měla bych si pospíšíť, máma by se zlobila, pokud bych ji nechala dlouho čekat. Ale já se nedokázala zvednout. Sváděla jsem v sobě boj, který mě vyčerpával. Moc bych jí chtěla říct, jak mě štve, že jednala s vedením orchestru za mými zády, ale co by se změnilo? Právě že nic. Vůbec nic.

Krátce nato jsem zaslechla skřípání dřevěné podlahy. Myslela jsem, že je to někdo z hudebníků, dokud se neozval *jeho* hlas. „Nehrála jsi špatně.“

Zavřela jsem oči. Osud měl zvláštní smysl pro humor, když mi zrovna ve chvíli, kdy jsem chtěla být sama, hodil do cesty Juliana.

Vstala jsem, sáhla do skříňky pro kožený batoh, zabouchla ji a otočila se. „Ano, já vím.“ Můj hlas zněl ostře a nepřístupně.

Nakrčil světlé obočí a přistoupil blíž. „No tak, Amari. Promluvíme si a všechno urovnáme.“

„To se nikdy nestane.“ Popadla jsem futrál a chtěla kolem něj projít, jenže mi ruku obtočil kolem paže. Nebyl to silný stisk, ale už jen z principu, že se mě dotýkal, když jsem mu to ani nedovolila, jsem válčila s chutí praštit jej futrálem přes tvář. To bych ale Veloře neudělala.

„Fungovalo nám to, co se změnilo?“

„Ty ses změnil. Podívej, jak se chováš.“ Julian, kterého jsem znala, by na mě nikdy v ničem nenaléhal. Snažila jsem se vyškubnout z jeho sevření, ale nedovolil mi to. „Pust' mě.“

Zavrtěl hlavou. „Nejdřív si promluvíme.“

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy V tónech duše.
Pokud se Vám ukáзка líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.